

Poglavlje

Prvo: Da bi napravio *ollie* (to je osnovni i, po mnogima, najjednostavniji trik) položi prednju nogu na sredinu daske, a stopalo stražnje noge centriraj na *tail*. *Tail* je dio daske od dva zadnja vijka zadnje osovine pa do kraja daske, dok se *nose* daske proteže od dva prednja vijka prednje osovine do njezina početka . . .

SEDAMNAEST MU JE GODINA. SLOBODNOJ JEDINKI ŠEST I NEŠTO MILIJUNSKE populacije New Manhattana, panične u nastojanju da održi korak s vremenom i hvatajući predah u kratkim noćnim intervalima pred zahtjevima novoga dana. Činjenica da je ljeto nikome nije ni od kakvog značaja. Bilo New York Cityja i dalje pulsira divlje, suludo i iscrpljujuće.

On je mlad, vrlo mlad. I zdrav, ako se izuzme natečena mu usna i poplavljeno oko. Uskoro će njegovo lice postati uzorkom različitih boja. To ga ne zabrinjava previše jer mora misliti na druge stvari. Mnogo značajnije od jedne masnice.

Poslijepodne u kojem se zatekao sunčano je, ali prohladno – priča ovoga ljeta. Ovo ljeto je hladno, najhladnije u ovome stoljeću. Među Njujorčanima već se ispreo i naziv za njega.

Okrutno ljeto.

Okrutno ljeto, Michael pomisli, drhteći od studeni. Isprana majica kratkih rukava, preko koje je imao navučenu samo majicu dugih rukava s kapuljačom na kojoj se cerio utisnut crtež kostura iznad natpisa *Blind*, slabo ga griju. Kad bi se njega pitalo, ne bi se puno dvoumio jednim hicem skinuti to patetično sunce s neba.

Ili radije one koji su ga učinili tako . . . *neekonomičnim*.

I ovaj put glavni alternativni izvor podmuklo je presušio, širom otvorivši vrata novom valu zagađivanja i novim atmosferskim promjenama.

Novom klimatskom *poremećaju*.

Michael napravi grimasu. Predoči si reakciju gradonačelnice najveće metropole na svijetu, sa stotinama tisuća domaćinstava koja usred kolovoza posežu za grijanjem, uzrokujući tako preopterećenje naponske mreže i pokrenuvši iznova lančanu reakciju kaosa.

Fučka se njemu za to! Nije *on* zeleni Greenpeacea.

Ali trava na kojoj je stajao jest *zelena*. Premda malčice pofurena jutarnjim mrazom. Savršen ambijent za njegove tmurne osjećaje i pokisle misli.

Groblje je prazno i tiho, i izgleda prilično otužno. Tko bi u vrijeme najveće gužve u gradu i pomišljao zalutati na ovakvo mjesto? Tko osim njegovih stanara, možda pokojeg beskućnika, lopova, kradljivaca ljudskih organa ili nekrosadista . . . ?

Ili možda Michaela.

Michael spusti pogled s neba zavijena u sumaglicu najrazličitijih isparavanja i čestica sumnjiva podrijetla. Zaneseno i naizgled odsutno zagleda se u mramornu ploču ispred sebe. Otmjenu, ne veliku, ali dovoljnu da na nju stanu imena supružnika s godinama njihova rođenja i smrti. I njihove djece – pod pretpostavkom da će ova to htjeti i da ih rijeke života neće odnijeti u neke druge krajeve.

Ništa više. Skromno i jednostavno. Tako je željela Michaelova majka. Michaelov otac nije se protivio. Michael je znao njegove razloge: Hank ne voli trošiti novac na nevažne stvari. No, to je već neka druga priča koja ni u jednome trenutku nije dovela u pitanje veličinu Hankove ljubavi prema svojoj pokojnoj supruzi. Michael je živi svjedok toga, nije li?

Melanie Hope Daniels.

Melanie Hope Daniels – zlatna slova uklesana u bijeli mramor.

Lice okruženo aurom nježnosti. Praštanja. Popustljivosti.

Skromnosti.

Skromnosti.

To je bila njegova majka, samozatjna pogleda prepuna ljubavi.

To je sve što je od nje Michael sada imao, uz obećanje koje joj je dao prije nego što je preminula: čuvat će svoju sestru i paziti na nju.

Melanie Hope polagala je velike nade u njega, u stvarnosti još dječaka. Vjerovala je snazi koja se krila iza ležernosti, naizgledne nezainteresiranosti i prkosnoga bunta. Vjerovala je preziru u njegovim očima kojim je gledao na veći dio svijeta oko sebe. Polagala je nade u buntovnika “bez razloga” u svijetu koji je nudio tisuće razloga za buntovnost, u nesretno dijete kojemu ni bezrezervna majčinska ljubav nije otupjela oštricu zle kobi rođenja.

(Pogrešno mjesto? Pogrešno vrijeme? Tko bi to znao?)

Vizija majke polako je nestajala, proždirana od hladnoga mramora.

Svijet je stajao na svojem kraju. Ili je to početak nečeg novog?

Nada je mrtva. S čime će osvanuti sutrašnji dan? Pri kraju tisućljeća.

“Majko”, Michael se sanjarski oglasi.

Jedna riječ. Jedan uzdah.

Topli oblačić progutan sumaglicom. I sivilom. U gradu svjetlosti, novca, uspjeha i sintetičkoga kiča. Tako ga barem Michael doživljava – raskrižje proturječnosti i nezamislivih krajnosti.

Pa ipak . . .

. . . ipak ga je i dalje volio na neki bizaran način i još uvijek nije napustio njegovu luku u potrazi za boljim životom u Starome svijetu. Za to je imao tri dobra razloga. Tri dobra razloga koja ga još uvijek drže ovdje. Za sada.

Prvi leži pod njegovim nogama; drugi je ubijao blagodat školskih praznika u divljinama Colorada; a posljednji, iako ništa manje važan, strpljivo čeka na Michaela da obrati svoju pozornost na njega. Upravo to on i učini.

Ostavivši sveži otisak u vlažnoj zemlji, Michael uzme svoj skejtbord, nabije *fullhaticu Creature* duboko na oči i krene.

Prema ulicama niz koje će se sjuriti. Put asfalta koji će pod njegovim kotačima zagrmjeti.

Groomoglaaasno!

Stan ga dočeka tišinom. Pust i hladan. Otmjen, prevelik i *previše* komforan, opremljen najsvremenijim kućanskim pomagalicama – slab nadomjestak za ono što mu otac *nije* pružao.

Ali mu zato ostavi pun hladnjak s porukom, magnetom prikvačenim na blještavo ledeno-plava vrata: *Bojim se da ću se vratiti tek kasno navečer. Večeraj bez mene. Nemoj me čekati. Ja ću pojesti nešto na poslu. IZNENADI me i vrati se kući prije sitnih sati. Trebao bih s tobom pričati. Doista bih trebao s tobom popričati o nečemu. Tata.*

Instinktivno, Michael dotakne prstima raspucalu usnu kao da se pokušava zaštititi od novoga bola. No bol opet šikne, popraćen bujicom dječakovih kletvi. *Možeš se kladiti u to da ćemo imati o čemu pričati!*

Opere ruke i umije se, no ne presvuče se u drugu odjeću. Nije se kanio dugo zadržavati. Dulje no što bi trebalo.

Iskopa šaku kockica leda iz zamrzivača i pritisne hladni oblog na lice. Dečki će ga *smlaviti* zadirkivanjem kad vide ružni otk. No Michael danas nije raspoložen za glupiranja. Osjeća se osamljeno, potonulih lađa i ranjivo. Rebeccin odlazak kosnuo ga je više nego što je spreman priznati.

Bogatstvo boja, mirisa i okusa zapljusne ga kad otvori hladnjak. Skitnice i izgladnjeli ubili bi za ovaj trenutak osvjetljen električnom žaruljicom. Iznenada, zgadi mu se pogled na toliku hranu i Michael odustane od sendviča za kojim je njegov želudac vapijao. S dubokim žaljenjem kaže *ne* šunkici s neke od farmi genetičkog inženjeringa.

(Što bi pomislio njegov otac kad bi doznao da mu vlastita djeca bojkotiraju ono od čega zarađuje za život?)

Duboko uzdahnuvši, pograbi mlijeko u tetrapaku i nogom tresne vratima hladnjaka.

(To je ono što Michael misli o očevom *važnom* poslu.)

Nalije hladno mlijeko u plastičnu zdjelu te ga smućka s kukuruznim pahuljicama s okusom jagoda i prelije neumjereno debelim slojem smeđeg šećera. Zavalivši se pred velikim ekranom plazme TV-a, prione na večeru.

Nervozno mijenjajući programe u ritmu zalogaja, tražio je nešto vrijedno pedeset dolara pretplate mjesečno. Ništa zanimljivo. Hrpa smeća. Sama propaganda. Očite i prozirne laži. Stari i već više puta isfurani filmovi.

Preko satelita naleti na MC Solaara. Oduševljen neočekivanom srećom, pozove njegov hologram, no raspoloženje mu brzo splasne s prvim taktovima staroga hita Backstreet Boysa.

Quit playing games with my heart! Michael se izdere natrag i isključi ekran. Nikako mu nije jasno kako njegova sestra može slušati takvu glazbu.

Na trenutak prestane jesti, usta još uvijek punih osobno spravljene mućkalice i nakupljene sline. Mogao je *osjetiti* pahuljice kako mu se rastvaraju u ustima, šećer topi. Svaku stanicu njegova tijela ispuni slatki okus jagode, neodoljivo ga odvlačeći na ranč kod bake i djeda.

Nazočnost i blizina njegove sestre stvarniji su od privida. Kao da je upao u neku od igara prividne stvarnosti. Sve ostalo se izgubi osim tog iskustva.

Rebecca je u stakleniku, velikoj kupoli s dvorišne strane imanja. Zrak je zasićen slatkastim mirisima i Michael nesvjesno namreška nos. Prizor Rebecce kako bere cvijeće zaokupi mu pozornost. Bez dvojbe, žute ruže i večeras će krasiti stol. Ruže žute poput sunca. Ruže žute poput zrelog kukuruza. Žute poput ljeta.

Okrutnoga ljeta.

To ga vrati u stvarnost. U prohladni Greenwich Village, u svijet boema, umjetnika i ulica koje vrve svakojakim parovima. Zaokupljen mislima, on polako završi jednostavnu večeru.

Godinama je Michael propitivao svoju mamu zašto se ne isele iz ovoga susjedstva, no nikada nije dobio odgovor koji bi zadovoljio njegovu dječaćku radoznalost. Melanie Hope nije mu znala ponuditi traženi razlog zašto se nisu selili i to ga je počelo zbunjivati.

(Možda joj se sviđalo ovdje? Možda joj nisu smetali muški i ženski parovi koji su se držali za ruke? Možda je bila liberalnijih pogleda od njega? Ipak ne. Ne njegova majka.)

Oca nije pitao o tome. Hanka nikad nije pitao o takvim stvarima. Zapravo, Hank i Michael nisu nikada *ozbiljno* razgovarali. Intimnost im je bila nepoznanica, nešto strano, barem onda kada su nešto trebali reći jedan drugome.

Michael nije volio svojega oca. Niti ga je poštovao. Michael nije bio siguran je li njegova majka bila svjesna hladnoće koja je među njima vladala. No, u stvarnosti, on doduše nije *mrzio* Hanka, osim u trenucima kad bi se njih dvojica zakvačila pa bi došlo do tjelesnoga obračuna. Michael to nije mogao podnijeti. Michael nije mogao podnijeti da ga njegov otac *dira*. Zato ga se klonio kad god je to bilo moguće. Tako su mu ulice New Yorka postale drugi, usvojeni dom.

Michael je Hanka smatrao bolesnom i poremećenom osobom. *Jako* bolesnom osobom. I iz tog razloga nije ga mrzio. Kad god bi Hank postao neugodan, Michael je potisnuo svoje prave osjećaje i prepustio sažaljenju da ovlada njime. To nije bilo lako, no Michael ga je na

neki način doista i žalio. Ali ništa više od toga. Dalje od toga nije mogao, niti je bio spreman ići.

Je li Melanie Hope bila svjesna Hankove tamne strane, Michael sa sigurnošću nije mogao znati. No ona mu je *bila* supruga, i stoga je morala barem naslućivati koliko je Hank znao biti neugodan.

A Hank je znao biti neugodan.

Vrlo neugodan.

Je li zato zamolila svojega sina za uslugu prije nego je podlegla upali pluća? Je li ga zato zamolila da čuva njihovo blago: djevojčicu koju su oboje bezuvjetno i jednako iskreno voljeli? Možda je Melanie Hope ipak znala da Hank nije sposoban za takvu ljubav?

Zatečen iznenadnim naletom osjećaja, Michael izgubi tek. Bol se opet vrati, kako ona duševna, tako i tjelesna.

Nedovršenu večeru odnese u kuhinju, a potom se, poput mjesečara, zaputi u kupaonicu i u očevom ormariću pronade tablete protiv bolova. Iz bočice istrese dva Darvoceta i ispere ih vodom izravno iz slavine; potom još jednom ponovi čitav postupak. Samopouzdanje mu se vrati, iako ne potpuno.

Potjeran neodoljivom željom da nazove Denver, odvuče se u očevu radnu sobu i pozdravi elektroničkog kućnog ljubimca na očevom radnom stolu.

“Sergio Unit, molim te vezu s Denverom, Colorado, Ken Caryl Ranch.”

Lupkajući prstima po ulaštenoj površini stola, pričekava da Sergio Unit probavi informaciju.

“Oprostite, Michaele. Broj koji ste tražili trenutno je nedostupan. Želite li da pokušam ponovno?” elektronički mu glas odgovori.

(Nisu u kući. Vjerojatno su u stakleniku, ili možda u štali. Ili su otišli u nabavu.)

“Ne treba, Sergio Unit. Hvala. Prekid veze.”

Ekran se zatamni i Michael se uputi do svoje sobe da uzme ruksak. Provjeri njegov sadržaj: Rimbaudove *Izabrane pjesme*, kao i džepni francusko-englesko-francuski rječnik i boca od pola litre *Light-Cole* sa svježom vodom već su bili u njemu.

Potom klizne u vjetrovku *Alphanumeric*, zabaci ruksak na leđa i pograbi skejtbord.

Prije nego izađe, još jednom provjeri svoj izgled u ogledalu. Nije bio previše lud za odrazom koji je zurio u njega, ali tu nije mogao ništa učiniti. Na kraju, nezgode sa skejtbordom svakodnevno se događaju, i koga je briga?

Povukavši za sobom vrata, dobro ih zaključa.

Rebecca naglo povuče uzde i zauzda konja. Ranč je tik pred njom, niz blagu padinu malo s lijeve strane. Ljupko mjestašce kao iz bajke, koje se kupa na hladnom suncu. Dogalopira li na njega ovakvom brzinom, baka bi se prestravila te bi navaljivala na djeda da joj zabrani jahati prije nego li slomi vrat. No do toga neće doći, Rebecca je znala. Dobro je poznavala svoga djeda i njegov tajnovit osmijeh koji bi bljesnuo ponosom svaki put kad bi je ugledao kako jaše.

Istoga trena bi joj oprostio, sigurna je u to.

Takav je bio njezin djed. Ostarjela slika njezine majke koja nije živjela dovoljno dugo da uživa u vlastitoj unučadi.

Rebeccin vid se zamuti. Trepne očima kako bi rastjerala suze. Ovdje, u divljini, nitko je ne bi vidio ako bi zaplakala. No opet, ako dopusti osjećajima da ovladaju njome, ako si dopusti da se rasplače . . . Ne, to ne bi bilo dobro. Znala je da bi Michaelu i Hanku laknulo kad bi je vidjeli da plače; od majčine smrti nije prolila niti jednu suzu. Barem ne pred njima. Stoga bi s velikim olakšanjem pozdravili njezine suze jer to bi značilo da je *s njome sve u redu*. Ali to nije način na koji je Rebecca iskazivala osjećaje. Na kraju, ona je ipak *Daniels*.

U zraku se osjećao miris ljeta pomiješan sa svježim dahom zime. Krajnje čudna kombinacija.

Rebeccin šeširić za jahanje mirno je ležao na njezinim leđima, njezina gusta plava kosa blještala je prividom krhke aure, dok joj je krv uzavrelo tekla ispod tople jakne od umjetne kože, natapajući joj znojem kariranu košulju. A temperatura je i dalje padala i približavala se nuli.

Danas su Rebecca i njezina kobila prevalile dobar komad puta. Vanity je bila izuzetno raspoložena i u još boljoj formi od Rebecce. Poslušala je svaku Rebeccinu naredbu, za što će biti obilno nagrađena.

Rebecca je zahvalno potapša po vratu, na što joj Vanity uzvratil veselim rzanjem. Dvapat pucnuvši jezikom, Rebecca joj dopusti da krene pokupiti svoju nagradu.

Kuća. Dom. Ognjište.

Podijeljeni osjećaj pripadnosti koji je u Rebeccinoj glavi izazivao zbrku otkako je majka preminula.

New York – Denver. Kuća – dom. Ognjište?

(Ili obratno?)

Živjela je u New Yorku, voljela je biti u Denveru. Točnije, nedaleko od ranča Ken Caryl, udaljenog petnaestak milja jugozapadno od Denvera. Rebecca je obožavala svojega djeda i svoju baku, ali otkako je otišla iz New Yorka ni na trenutak nije prestajala misliti na oca i brata koji su ostali tamo. Poglavitito na svojega brata. Isto je tako znala da, kad će se vratiti u New York (*prerano, puno prerano, jako puno prerano*), njezino srce pretočit će se u ocean tuge što je morala ostaviti djeda i baku. Tako je bilo prošle godine, tako je bilo i pretprošle godine. A ove će biti još i teže.

Jer neće biti njezine majke da joj ublaži bol rastanka.

(*Što joj ostaje kao utjeha? Koji lijek da izliječi bol?*)

“Vrijeme liječi sve”, reče joj baka dok je plakala, a njezina lijepa glava počivala u bakinu krilu. “A rijetki trenuci radosti iz kojih izlazimo kao pobjednici postaju nam putokazi na cesti života.”

No koliko će biti tih putokaza? Koliko onih jasnih? A koliko puta ćemo zalutati . . . izgubljeni u džungli života?

Snagom volje Rebecca otrese crne misli. Ispred kuće parkiran je automobil i upravo je kretao. Crni Lincoln Navigator, Rebecca ga prepozna pod debelim slojem sasušene zemlje i blata. Kimne u znak pozdrava dvojici muškaraca iza prljavoga vjetrobrana i oni joj odzdrave naklonima glave.

Došavši do štale, ona sklizne iz sedla i odvede Vanity u obor. Pozdravi je poznato njištanje. Bijahu to djedov crni Darkfall i Vanityna majka Josephine.

Nakon što se pobrinula za svoju četveronožnu prijateljicu, Rebecca otklipše preko dvorišta do kuće. Ne zaboravivši na Vanitynu nagradu – šaku punu šećera.

“Tko je to bio?” zapita s vrata djeda, prekinuvši ga u pripremanju rane večere.

“Rebecca! Zdravo! Nisam te čuo kad si ušla.”

“Oprosti. Nisam te htjela preplašiti. Dobro si?”

“Svakako, dijete! Kako je bilo na jahanju? Dugo te nije bilo natrag. Nemoj me krivo shvatiti, ali je li to pametno s obzirom na to da se vas dvije dugo niste vidjele?”

“Znam, djede. Hvala što brineš, no bilo je sjajno! Vanity je bila sretna da me opet vidi. Ne ljutiš se zbog toga?”

“Zar izgledam tako?”

S humkom nasjeckanih krumpira koji su ležali ispred njega na stolu i oštrim nožem koji je držao uspravno poput stijega, izgledao je sve prije nego ljutito.

Rebecca osmijehom uzvratila njegovu smiješku i smiješnom izgledu.

“Imali ste posjet?” ponovi svoje pitanje.

On ne digne pogled.

“Crni Lincoln? Navigator?” Rebecca nastavi, ne odustajući.

Jeremy Creek strpa krumpire u pećnicu i onda se zagleda dugim pogledom u svoju unuku.

“Star model, ali dobro ušćuvan? Srela sam ga putem prije otprilike dvadesetak minuta.”

“Da? Što s njime?”

“Tko je to bio?”

“Atkinsovi.”

“Atkinsovi i? Sigurno još nešto znadeš o njima?”

Licem Jeremyja Creeka preleti još jedan smiješak, a onda nestane. Pokuša biti ozbiljan.

“To su naši novi susjedi”, odgovori joj ležerno.

“Vaši *novi* susjedi? Nisi mi ništa rekao o tome da imate nove susjede.”

“Nije bilo što za reći. Osim toga, doselili su tek prije dva mjeseca.”

“Odakle su?” S golemoga stola koji je stajao nasred kuhinje uzme sirovu mrkvu i zagriže u nju. Okus hrane, makar i sirove, podsjeti ju koliko je gladna.

“Iz Texasa. Tako su nam barem rekli.”

“Zar *ne znaš*?”

“Dijete, nije pristojno gurati nos tamo gdje mu nije mjesto. Osim toga, meni je posve svejedno odakle su sve dok su ljudi na mjestu i gledaju svoja posla.”

Rebecca proguta ostatak mrkve i uputi mu svoj najbolji, razoružavajući osmijeh.

“Vjerujem da je isto nepristojno pitati što su htjeli?”

“*To* nije nepristojno”, borio se ostati ozbiljan. “Došli su zamoliti ako im možemo prodati nešto povrća kako bi obnovili povrtnjak. Mraz im je, naime, sve uništio.”

“Tako. I ti si im, naravno, prodao.”

“Jesam, ali sam im nešto i *darovao*. Drukčije ne bi uzeli ništa.”

“Gdje je baka?” Rebecca iznenada promijeni temu.

“Mislim da je u stakleniku . . .”

“Dobro. Ionako sam onamo krenula. Trebala bih ubrati cvijeće za večeru.”

“Uh, da. To bi bilo zgodno.”

“Djede, zašto ih nisi pozvao da ostanu na večeri?” Rebecca ga zapita s vrata. “Onako, čisto da se upoznate?”

Potom nestane, ne dočekavši njegov odgovor.

Toplina. Vлага. Mirisi. Boje. Nahrupе svom silinom na Rebeccina osjetila kad uđe u staklenik. U *prozirni polumjesec*, kako ga je voljela zvati.

Jaknu je ostavila u kući i baki to, naravno, nije promaknulo. Ukori je što je tako nemarna i smekša se tek kad je Rebecca zagrlila i utisne vlažan *volim-te-bakice* poljubac na njezino blago naborano lice. Koliko god se trudila, niti Elisabeth Creek nije bila imuna na šarm svoje unuke.

Šećući među gredicama raznolika cvijeća, Rebecca pokušava doći do logičnoga objašnjenja o onome što je maločas na silu izvukla od bake prije nego što je ova nestala iz staklenika. Ono što bi trebalo biti logično sve se više povijalo pod težinom nelogičnog i na kraju se izmiješalo u jednom zvučnom prasku boja, glasova, mirisa i uvjerenja.

Rebecca zatvori oči pred iznenadnim naletom vrtoglavice. Kada ih nanovo otvori, pred sobom ugleda grm žutih ruža.

(Opet je pokleknula. Opet je popustila. Opet im nije mogla odoljeti – njezinim prekrasnim žutim ružama.)

Žutim poput ljeta. Žutim poput sunca.

Ubirući cvijeće i stavljajući ga u košaricu, osjeti kako se u njoj nakuplja gnjev. Bijes stade u njoj navirati poput plime hladnog oceana koju nije znala kako zaustaviti.

To je iznenadi. Nije imala niti najmanjeg razloga da bude bijesna jer Atkinsove nije poznavala. Pa ipak, nije se mogla pomiriti s time. *(Ovo nije znanstvena fantastika poput trilogije Ratova zvijezda koji su, u očekivanju pretpremijernoga prikazivanja prve epizode Fantomske prijetnje, još jednom prepunjavali njujorška kina.)* Morala je saznati istinu. A za to postoji samo jedan način.

Ruže su ubrane i njihov opojan miris ispuni Rebeccina pluća. Bio je to miris ljubavi i Rebecci dođe da od njega zaplače.

U njoj se otvori praznina koja je sve više rasla. Naričući za izgubljenim svjetovima i izbrisanim civilizacijama, ljudima koji joj toliko nedostaju.

Onima koji su zauvijek nestali. *(Majko!)*

Onima koji prijete da će nestati. *(Michael! Oče!)*

Požuri iz prozirnog polumjeseca prema kući, prema računalu koje je nadgledalo imanje Creekovih, njezinoj jedinoj vezi s New Yorkom.